

вирішення цього питання було впровадження Податкового кодексу України. Але на разі вирішені не всі питання і в подальшому будуть впроваджені інші зміни: скасування податкового обліку і використання бухгалтерського; підвищення стабільності і прозорості податкового законодавства; активне введення в дію системи електронної звітності.

Література

1. Галайко А. Ю. Оподаткування прибутку підприємств в контексті нововведень податкового кодексу України. [Електронний ресурс] / Архів наукових праць. – Режим доступу: <http://www.rusnauka.com/>
2. Жукова Т. А. Особливості оподаткування прибутку підприємств у зв'язку з прийняттям податкового кодексу України / Т. А. Жукова, Г. М. Левченко / Вісник СумДУ: Економіка. – 2012. – №2. – С.58-67
3. Черняков Т. М. Проблеми в оподаткуванні прибутку підприємств. [Електронний ресурс] / Архів наукових праць. – Режим доступу: <http://www.rusnauka.com/>
4. Інформація про стан виконання Зведеного та Державного бюджетів України за 2012 року.[Електронний ресурс] / Міністерство фінансів України. – Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua/>

*Козут Ю.В., старший викладач
Чернівецький торговельно-економічний інститут КНТЕУ
м. Чернівці, Україна*

ЗАВДАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Всю сукупність процесів і явищ, що відбуваються на підприємствах різних галузей народного господарства, можна умовно поділити на дві групи — традиційні і інноваційні. Традиційні процеси і явища характеризують звичайне функціонування народного господарства, його галузей і підприємств, а інноваційні — розвиток останніх на якісно новому рівні. Впродовж тривалого періоду, коли економіка функціонувала і розвивалась переважно за рахунок екстенсивних факторів (застосування постійно зростаючого обсягу суспільних ресурсів — персоналу, виробничих фондів), у виробництві домінували традиційні процеси і явища. Оскільки екстенсивні фактори практично себе вичерпали або їх дія стала економічно не вигідною, розвиток та інтенсифікація сучасного виробництва мають базуватися переважно на нових рішеннях у галузі технології, техніки, організаційних форм і економічних

методів господарювання. Опрацювання, прийняття і реалізація таких рішень складають зміст так званих інноваційних процесів [1, с.39].

Актуальними завданнями державної інноваційної політики на даному етапі розвитку України є [2, с.66]:

- орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки та визначення його державних пріоритетів;
- формування законодавчої та нормативно-правової бази;
- створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу й забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, підтримки підприємництва у науково-виробничій сфері;
- здійснення заходів по підтримці міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок;
- ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, фінансовій підтримці, здійсненню сприятливої кредитної, податкової і митної політики у цій сфері сприяння розвитку інфраструктури, інформаційного забезпечення та підготовки кадрів у сфері інноваційної діяльності.

Результатом виконання цих завдань має бути збільшення внеску науки і техніки в розвиток економіки країни, забезпечення програмних перетворень в галузях матеріального виробництва.

Інноваційний розвиток стане успішним лише за умови формування та реалізації державної стратегії, менеджменту та політики, а індикатором інноваційного розвитку вважається рівень фінансування науково-технічної сфери. У цих умовах концептуальною основою державної політики з фінансового забезпечення інноваційного розвитку має стати створення спеціалізованих державних фінансових інститутів і їх взаємодія з банківськими установами та новоствореними небанківськими фінансовими інститутами. Така державна політика повинна бути направлена на активізацію інноваційної діяльності. Велике значення при цьому має зародження інституту інтелектуальної власності, формування ринку науково-технічної продукції. Тому формувати інноваційну систему потрібно за умови ефективного втручання держави, докорінно змінити ставлення до науки як першочергової умови цілеспрямованої і послідовної роботи з розвитку національної інноваційної системи, концентрувати фінансовий і інтелектуальний капітал на пріоритетних напрямках науково-технічного прогресу, використовувати наукові розробки в першу чергу вітчизняних науковців.

Отже державне регулювання інноваційної діяльності має здійснюватись шляхом: визначення інноваційних пріоритетів і формування інноваційних програм державного, галузевого та регіональних рівнів; створення правової бази для державної підтримки інноваційних проектів і інноваційної діяльності; стимулювання фінансово-кредитних установ, що кредитують інноваційні проекти; сприяння розвитку сучасної інформаційної інфраструктури.

Література

1. Пашута М.Т. Інновації: понятійно-термінологічний апарат, економічна

сутність та шляхи стимулювання / М.Т. Пашута, О.М. Шкільнюк / [Навчальний посібник]. – К.: Центр навчальної літератури, 2005. – 118 с.

2. Цигилик І.І. Економіка й організація інноваційної діяльності / І.І. Цигилик, С.О. Кропецька, О.І. Мозіль, І.Г. Ткачук: [Навчальний посібник]. – Київ: “Центр навчальної літератури”, 2004. – 128 с.

*Козенко Н.В., студентка
Хмельницький національний університет
м. Хмельницький, Україна*

ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТРАХОВИКІВ НА РИНКУ УКРАЇНИ

Найвищим пріоритетом для будь-якої страхової компанії є забезпечення високого рівня фінансової стабільності, оскільки будь-який натяк на реальну або потенційну фінансову нестабільність загрожує головній ідеї її бізнесу.

Питання необхідності оцінки фінансової стійкості страхових компаній не викликає сумнівів. Інформація про надійність фінансової установи необхідна клієнтам і партнерам страховика, власникам і потенційним інвесторам, а також державі, що регулює страховий ринок.

Страхувальники зацікавлені у фінансовій стабільності і, тому, очікують, що страхова компанія підтримуватиме високий рівень платоспроможності і отримуватиме від рейтингових агентств високі кредитні рейтинги. Для цього, в свою чергу, потрібно щоб страхова компанія мала достатній обсяг капіталу. Капітал є буфером, який захищає від неочікуваних збитків та, у випадку виникнення проблем, дозволяє страховику продовжувати діяльність і одночасно вирішувати ці проблеми. Таким чином, підтримання достатніх капітальних ресурсів може сприяти довірі з боку страхувальників, кредиторів та ринку взагалі до фінансової надійності і стабільності страховика.

Ефективність діяльності страхової компанії визначається багатьма показниками, але насамперед фінансовою стійкістю та рентабельністю здійснення страхових операцій. Виходячи з досвіду роботи страхових компаній можна зробити висновок, що показник рівня рентабельності страхових операцій не повинен бути високим. Це обумовлюється, перш за все, тим, що в цьому випадку ціна на страхові послуги завищується, а попит на неї з боку страхувальників зменшується [1]. Якщо показники рентабельності будуть низькими, то це може призвести до зниження можливості самоокупності витрат на страхування у страховиків. Ситуацію можна урегулювати або зміною обсягів відповідальності по окремих видах страхування, або приведенням